

Порошинка

Інна Рябченко

Летиш у безвість порошинка невагома,
І що для тебе вартий часоплин?
Сама в собі банально-невідома:
Чи відлік ти чи звалище хвилин...

Звичайна цяточка — ровесниця Сократа,
Адама і сучасного юнця,
І чорно-біла й виткано-строката,
То в масці, а то й зовсім без лиця.

Летиш у просторі, розрізуючи світло,
Застлавши тінню пізній сонцесхід.
Землі ще не було, як ти палітру
Розводила у вихорі століть.

Летиш розріджена — вагомо-невагома,
Гортаєш будні — книгу небуття.
Дивлюсь в тобі надсвітова утома,
І ти — це блеф, в тобі нема життя!